

den aard was geslagen en zich terecht of te onrecht verbeeldde dat artistenbloed hem door de aderen vloeide.

In vroegere jaren zou een deftige Amsterdamsche familie luid schande geroepen hebben over zulk een uitwas bij een harer leden; nu echter waren de tijden veranderd; mevrouw van Haeren ging mee met haar tijd. Kunst was in de mode en het kleetde goed op een kunstenaar in de familie te roemen. Zij was rijk genoeg om haar jongsten zoon — haar lieveling voor wien zij een bijzonder zwak had — dure liefhebberijen, sport, baccarat enz. er op na te laten houden; de jongen had het nu gezet op een penseel en palet, een atelier, welnu! waarom zou zij hem die liefhebberij ontzeggen en waarlijk Frank meende het ernstig met zijn kunst of liever hij dacht het ernstig te meenen.

Hij had de lessen aan de kunst-akademie gevolgd, maar was er mee uitgescheiden, daar hij zijn talent niet aan banden wilde leggen en vreesde dat zijn oorspronkelijkheid er bij zou inschieten. Hij moest zelf zien en zelf zoeken; daarvoor ging hij rond altijd studiën makende, veel doeken bekrabbelende en niets tot stand brengend.

Zijn moeder en zusters vonden dat hij zeer wonderlijk zag en begrepen niet waarom zijn boomen paarsch en zijn koeien blauw, zijn menschen groen moesten zijn, waarom alles zoo vol krassen en strepen stond, het zoo moeilijk was daaruit een voorwerp of figuur op te diepen.

Hij haalde zijn schouders op voor haar opmerkingen; zij waren niet wijzer, zij stonden te laag, zij begrepen niets van de nieuwe banen, welke de kunst insloeg; haar oog was nog niet genoeg geopend, haar ziel niet genoeg ontwikkeld en om nu beter te kunnen toonen, dat zij van haar tijd waren, begonnen Mevrouw en de jonge dames van Haeren langzamerhand te dwepen met de nieuwe richting in de kunst, waarvan Frank een der baanbrekers zoude worden.

Henri, de oudste zoon — ergerde zich over dat tijd, geld en verf vermorsen; dat gaf nooit iets, nooit zou Frank eens iets voortbrengen, wat het aanzien waard was; hij bleef een knoeier, een morsepot meer niet. Mama was veel te zwak voor hem; hij moest op zijn kantoor komen en dan werken, dat zou vrij wat beter voor hem zijn.

Frank nam zijn broer dat oordeel hoogst kwalijk en besloot hem voortaan te negeren; zijn artistieke natuur maakte hem het verbreken of liever ontrefelen van alle banden hoogst makkelijk. Hij kwam nooit meer bij Henri aan huis; ontmoette hij hem bij Mama, dan was hij koel beleefd, meer niet.

Henri voorspelde zijn moeder, dat zij een massa verdriet zou beleven aan haar vertroeteling, maar Mama luisterde niet en liet hem begaan.

„Ik heb zooveel verdriet van de cijfers gehad toen mijn man nog leefde en daarin opging,” zeide zij, „laat me nu mijn kind daarmee niet vervolgen; met het geld dat die cijfers mij hebben aangebracht, kan ik hem naar hartlust verf laten morsen. 't Is beter dat hij 't daaraan uitgeeft dan aan paarden of actrices.”